

Skarga wniesiona dnia 4 sierpnia 2004 r. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Brandt Italia spa**(Sprawa T-323/04)**

(2004/C 262/93)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 4 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Europejskiej wniesiona przez spółkę Brandt Italia spa, reprezentowaną przez adwokatów Martijna van Empla, Claudio Visco i Salvatore Lamarcę.

Strona skarżący zwróciła się do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 30 marca 2004 r. nr C(2004)930 final;
- ewentualnie, stwierdzenie częściowej nieważności tej decyzji, w zakresie jej art. 3, to jest w części, w której nakazuje państwu włoskiemu dokonać windykacji pomocy przyznanej niezgodnie z prawem;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami i wydatkami postępowania sądowego.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja będąca przedmiotem skargi w niniejszym postępowaniu stwierdziła niezgodność ze wspólnym rynkiem pomocy Państwa w zakresie doraźnych postanowień dotyczących zatrudnienia, które Włochy wprowadziły w życie na podstawie dekretu z mocą ustawy nr 23 z dnia 14 lutego 2003 r. przekształconego w ustawę z dnia 17 kwietnia 2003 r., i nakazała rządowi włoskiemu windykację od skarżącej spółki przyznanej pomocy, którą otrzymała ona w związku z zakupem części przedsiębiorstwa chłodniczego Ocean spa per la refrigerazione, znajdującej się w Verolanuova w prowincji Brescia.

W uzasadnieniu Brandt przede wszystkim zaprzecza twierdzeniu Komisji, jakoby dekret 22/2003 udzielał nabywcom korzyści o charakterze indywidualnym, z wynikającym z tego zakłóceniem konkurencji. W rzeczywistości wynikające z dekretu korzyści, których dotyczy to twierdzenie są na mocy obowiązującej regulacji Cassa Integrazione Guadagni e Mobilità (regulacja o charakterze powszechnym) ogólnie dostępne dla każdej spółki zatrudniającej pracowników z listy osób podlegających przemieszczeniu. Zatem, dekret 23/2003 poprawiając sytuację przemieszczanych pracowników nie wprowadza żadnej korzyści gospodarczej na rzecz nabywców, a w przedmiotowej sprawie na rzecz Brandt. Ponadto, spółka skarżąca zarzuca Komisji, że nie dokonała ona pełnej i precyzyjnej oceny skutków ekonomicznych krajowego środka, nie uwzględniając dodatkowych kosztów ponoszonych przez nabywców części przedsiębiorstwa, zobowiązanych do ponoszenia takich ciężarów i odpowiedzialności (socjalnych i finansowych), które nie obciążałyby ich przy braku spornego środka. Wreszcie, spółka skarżąca wskazuje na ogólny charakter przedmiotowego środka, który w rzeczywistości wywołuje takie same skutki jak te, które przewidują przepisy ustawy 223/91, mające charakter

ogólny. Według skarżącej spółki, Komisja nakazała rządowi włoskiemu windykację korzyści finansowej, którą Brandt miał uzyskać na podstawie dekretu 23/2003 tytułem indywidualnym, w wyniku oceny tego dekretu dokonanej przy kwalifikacji środka jako ogólnego programu pomocy. Komisja nakazując zwrot pomocy indywidualnej w kontekście decyzji dotyczącej programu pomocy naruszyła art. 88 WE, naruszając również postanowienia rozporządzenia WE nr 659/1999. Ponadto, Komisja całkowicie pominęła dokonanie w przedmiotowej sprawie oceny domniemanej pomocy indywidualnej, której windykację nakazała. Powinna ona była rutynowo rozpocząć odrębne i odmienne postępowanie w celu oceny zgodności krajowego środka w świetle kryteriów stosowanych w przedmiocie pomocy indywidualnej lub zastosować instrumenty przewidziane rozporządzeniem (WE) nr 659/1999 w zakresie zastosowania tymczasowych środków windykacji.

Skarżąca spółka wskazuje również na naruszenie art 88 i 89 WE i rozporządzeń 994/98 i 2204/2002. W tym przedmiocie wskazuje ona, że Komisja stwierdziła niezgodność z prawem ex tunc środka prawnego potencjalnie objętego wyjątkami wskazanymi w rozporządzeniu (WE) nr 2204/2002 i jako takiego podlegającego kwalifikacji jako pomoc istniejąca w rozumieniu art. 88 WE. Ponadto, Komisja niezgodnie z prawem przypisała sobie uprawnienie do stwierdzenia, że dekret 23/2003 nie jest objęty zakresem rozporządzenia (WE) nr 2204/2002, przekraczając granice przyznanych jej, na mocy art. 89 WE w związku z rozporządzeniami (WE) nr 994/98 i 2204/2002, uprawnień interwencyjnych.

Skarżąca spółka wskazuje, że art. 3 decyzji, który nakłada na Włochy obowiązek windykacji od beneficjentów udzielonej pomocy, narusza zasadę ochrony zaufania.

W ostatniej kolejności skarżąca spółka wskazuje na naruszenie obowiązku przedstawienia uzasadnienia zgodnie z postanowieniami art. 253 WE oraz wskazuje na nadużycie władzy w przedmiotowym postępowaniu.

Skarga wniesiona dnia 2 sierpnia 2004 r. przez Viasat Broadcasting UK Ltd. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-329/04)**

(2004/C 262/94)

(Język postępowania: duński)

Dnia 2 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Viasat Broadcasting UK Ltd., z siedzibą w West Drayton (Wielka Brytania), reprezentowaną przez Simona Eversa Hjelmberga, adwokata.